

Розділ перший

**Тут уперше побачимо Вогняного Змія,
але його лиховісний господар лишиться в тіні**

Темної холодної жовтневої ночі старою київською вулицею скрадався незнайомець.

Насправді цього чоловіка, як і кожного з вас, напевне хтось, та й знає. Не лише в Києві, а й за межами столиці є люди, котрі пізнають його, вітаються за руку чи махають привітно. Називають на ім'я чи прізвище, питаютъ, як справи, й чують у відповідь — дякую, все добре. Але зараз він задумав лиху справу і наблизався до пункту призначення. За таких обставин ліпше липатися для всіх незнайомцем.

Так його поки й назвемо.

Донедавна лиходій зовсім не мав досвіду подібних акцій. Проте ноганого швидко вчиніся, а безкарність додає смаку. Скуштувавши злочин, спробувавши його на зуб, чоловік з кожним наступним разом поводився так, ніби все життя нічого іншого, крім зла, не робив. Після первого разу ледь не попався. Необережно

поставив машину там, де збирався напаскудити, коли тікав — налетів на поліцію, почалися перегони нічним Києвом, заледве вдалося втекти. Добре, хоч номери фальшиві почепив, а колір автівки злився з ніччю. Марку переслідувачі напевне розгледіли, та хіба мало їздить схожих машин... Віддихався в гаражі, номери замінив. Надалі лишав авто за кілька кварталів від місця наступного злочину, заганяв у темні двори, обирає схованки, звідки можна потім пройти переходами й так само повернутися, пірнувши в браму.

Цього разу приховав машину неподалік. Маневрувати тут було не надто зручно. Напередодні розвідав довкола, обійшов усе ногами, вимірював, порахував кроки, вstromив носа у кожен двір. Зрозумів: діяти доведеться швидше й обережніше, ніж завжди. Раптом піде щось не так — змушеній буде кидати авто. Якщо поженуться, пішки закружляти вийде краще. Звісно, з машиною попрощається, вже мав на такий випадок спеціальний пристрій у кишені.

Кнопку натисне — і бабах!

Шкода. Та що поробиш, сліди замітати треба. Потім виставить рахунок партнерам і вони розрахуються. Адже поки всім задоволені. Вогняний Змій свою справу знає й добре робить.

Головне — випустити в зручний момент. Глупої ночі, коли велике гамірне місто остаточно втомилося й вирішило дати собі поспати бодай зо три години, поки ранок не почне сіріти. О такій порі вулицями вже ніхто не ходить, але незнайомець все одно скрадався.

Крокувати спокійно й упевнено чоловік не міг — його ніхто навіть випадково не має побачити. Тому перш ніж рухатися, набирав повні груди повітря, притулявся до стіни, видихав, обережно визирає з-за найближчого рогу. Завмірав, заплющував очі, цілковито інеретворюючись на слух, ловлячи кожен підозрілий, небезпечний для нього звук. І переконавшись нарешті — все тихо й порожньо — виринав, йшов, скрадався, наче кіт.

Було ще одне пояснення такої ходьби — одяг. Спробуйте заради цікавості навмисне вратися в чорні штани, чорний светр з коміром під горло, легкі кросівки — не чорні, темно-сірі, та все одно. Голову прикривав чорний картуз — бейсболка із великим козирком, насунутим на самі очі. Незнайомцеві доводилося постійно тримати голову трохи вище, ніж завжди, аби бачити, куди йде. Уявили себе в такому вбранні, ще й на темній вулиці, серед старих будинків? Отож. Мимоволі самі почнете скрадатися.

Ну, а поки ми разом уявляємо таке видовище, лиходій уже дістався місця призначення,

Шугнув у браму, передбостанню від протилежного боку вулиці, якою крався. Тінню майнув у глибину двору. Там зупинився перед старою одноповерховою будівлею, зведеною давно й настільки добротно, що дім зберігся дотепер майже неушкодженим. Проте тут років із десять ніхто не жив.

Вибиті шиби зяли порожнечею, пропускаючи протяги гуляти кімнатами. Але вони не змогли вивітрити запахи, котрі свідчать: тут час від часу бувають бродячі тварини чи міські волоцюги. Зсередини тягнуло вогкістю, сміттям, убиральнею та ще чимось дуже несвіжим. І все одно — хоч при денному свіtlі, хоч у мороці — будівля виглядала, мов шляхетна літня людина, яка не втратила гідності, попри вимущені злидні.

А новенький замок на єдиних вхідних дверях виглядав нашитим на лахміття яскравим великим гудзиком.

— Дурні. Або смішні. Або все разом, — буркнув незнайомець, легенько поторсавши замок.

Потім витягнув з-за паска тонкі гумові рукавички. Дмухнувши в кожну, по черзі натягнув. Тепер узявся за замок упевненіше. Смикнув, щоби збирався зірвати голіруч. Гмикув презирливо.